

Hogy szokjam a levegőt

Próbált figyelmeztetni, de nem vettem komolyan. Azt hittem, csak ugrat. Ezt a sokzsebes rövidnadrágot ne hozd, nagyon gringónak nézel ki benne. Ha kiszúrják, hogy külföldi vagy, biztosan kirabolnak. Húzd ki magad, nálunk nem jár-hatsz így, görbén, mint egy áldozat. Dominanciát kell sugároznod. Ne fújd ki az orrod nyilvánosan. Ne mozgasd a nyakad tánc közben. Mosolyogj, ha idegennel beszélsz. Menj többet a napra, kicsit még barnulhatnál. Bárkivel beszélsz, mosolyogj. Mennyi idő a telefonod? Hat év, *Nossa Senhora*, csoda, hogy működik. Nehogy lecseréld, tökéletes. Ez biztos nem kell senkinek.

A portugál nyelv két létigét használ, *ser* és *estar*. Látszólag egyszerű szabály: állandó és ideiglenes, mindigvan és mostvan, valójában filozófia, nehéz ráérezni, tanulni kell. A binárisra butított spektrumok örök problémája, mekkora az a változékonyság, amit még állandónak tekintünk, mennyi tartósság fér az ideiglenesbe?

Állandó a nemzetiség, a származás. Magyar vagyok, sosem változik, *ser*. Állandó az identitás, férfi vagyok, *ser*. Állandóak a személyiségjegyek, introvertált vagyok, *ser*. Állandóak a fizikai jegyek, kissé még pocakos vagyok, sokkal lassabban változik, mint szeretném, *ser*. Ideiglenes a fizikai állapot, a huszonhárom óras úttól kimerült csak mostvagyok, alszom, elmúlik, *estar*. Ideiglenes az érzelmi állapot is. Az Uber-sofőr figyelmeztetésétől, hogy az utcán tárcát, telefont soha ne vegyünk elő, a táskát pedig mindig erősen fogjuk; és attól, amit a kocs ablakából látok leendő hazámból,

a fóliával fedett kunyhók a felüljáró tövében,
 a fűben gubbasztó, csontsovány emberek,
 a szögesdróttal védett lakóházak,
 a buszmagasra pakolt taliga elé befogott félmeztelen tangapapucsos a külső sávban,
 a villanyoszlopok vezetékgyanacsokból földig lógó kábelek,
 a mangófának dőlve fekete csikket szívó hajléktalan,
 az utcasarkokon maszatos kézikocsikból árult olajos töltött tészták,
 és általában a rengeteg, rengeteg ember,
 ettől kiakadva, sokkolva, megijedve csak mostvagyok, nagyon remélem, hogy elmúlik, *estar*.

Két nap zsilipelés, hogy szokjam a levegőt, mielőtt továbbmegyünk leendő otthonomba, Belo Horizonte-ba. Nina elém jött, ha már São Paulóban tett le a repülő, legalább kipipáljuk, ő sem igazán ismeri, gyerekkora óta nem járt itt.

Az apartmanház portáján megtanulja arcunkat a kamera. Kulcsot nem kapunk, a földszinten pillantással, fent a lakásba PIN-kóddal jutunk be, mint a koreai sorozatokban.

Fél hétkor már teljes a sötét. Biztonságos környezet, Consolação negyed, a Vigasztaló Szűz Máriáról elnevezett kerület, de nem akarunk kockáztatni, pizzát rendelünk.

Az Airbnb teraszáról tíz-, tizenkét-, húszemeletes házakra látok. Fehér és sárga fényű ablakok, a csillagtalán ég alján sárgásszürkén derengő szmogsáv. Bármelyik nagyváros lehetne.

Hiába a lakótömbök semlegessége, nem tudok elszakadni a kocsiból látott képektől, az első benyomástól. Ez tiszta Bangkok. Nem erre számítottam. Nem tudom, mire számítottam, semmire, utána sem néztem igazán, hova jövök. Persze, rákerestem a látványosságokra. Mi mást tehettem volna? Hol lehet ennek utánanézni? Hey, Siri, milyen érzés Brazíliában élni? Ki kellett volna jönnöm látogatóba, hiába drága a repjegy, csak tesztelni, egy hónapig, Bangkokból huszonöt nap is sok volt, kipróbálni, meg-e, tetszik-e, mielőtt eldöntöm, mielőtt eldöntjük, hogy ideköltözöm.

Hogy mondom meg neki, ha nem tetszik? Ha nem akarok, nem tudok itt élni. Bangkokra nem hivatkozhatok. Hülye gringó. Mint egy korlátozott észak-amerikai, akinek minden trópusi város egyforma.

A földrajzi elhelyezkedés mindig ideiglenes, magyarázza Fernanda az ingyenes oktatóvideón. Tudom, hogy nem logikus, szabadkozik, távolabbi kamerára vált a kép, hogy a lány széttárt tenyerei is látsszanak, de nincs kivétel, a legmakacsabb tárgyak is az ideiglenes létigét kapják, az agy a fejben mostvan, szomorú, de beláthatod, hogy ez sajnos könnyen megváltozhat, a ház az utca végén mostvan, nyugodj meg, nem fog arrébb sétálni. Persze, hogy nem. De ledőlhet. Vagy túlnőhet rajta az utca. Rio de Janeiro Brazíliában mostvan, Fernanda szégyenkezve nevetgél, a magyar történelem felől nézve ez sem meglepő. São Paulóban mostvagyok, Brazíliában mostvagyok, nem kell ráfeszülni, *estar*.

A zuhany csapján egyetlen fogantyú, négyágú csillag, hőmérsékletet nem, csak a víz erősségét szabályozza. Nina megment a hideg víztől, fordít egyet a zuhany tövében lógó műanyag pálcikán. Négyállású kapcsoló, üres kör, egy, kettő, három teli, hideg, langyos, meleg, forró, ennyiből lehet választani. Átfolyós vízmelegítő, Belóban is ilyen lesz, Lorenzetti, ugyanez a márka. De ilyenkor tavasszal már amúgy sincs rá szükség, a hideg sem igazán hideg, csak szobahőmérsékletű. Ha kipihentem magam, nekem is jobban fog esni.

A fürdőszoba ablakából ugyanaz a kép, kisebb kivágásban. Csalóka látvány, elfedi a valós méreteket. Városhatáron belül tizenegy és fél millió ember, agglomerációval együtt majdnem huszonhárom. Két és fél Magyarország.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember, annak egyetlenegy fiacskája és egy felesége. Egyszer azt mondja a fiúcska, édesapám, én elmegyek szolgálni, szerencsepróbálni. Eredj, fiam, jó utat, ahol sár nincs. Feltarisznyázták a fiút, és útnak bocsátották. A fiú ment, mendegélt, hetedhét ország ellen. Meg sem állt, míg egy nagy, selymes rétre nem ért.

Kávéillat ébreszt. Tizenegy és fél óra zavartalan pihenés, az app szerint kilencvenhét százalékos alvásminőség. Nina már bevásárolt, reggelizett, helyet foglalt egy délutáni városnéző sétára, kiválasztott egy múzeumot és három éttermet, és utánanézett a metrójegyeknek is. Fordultak a szerepek, ugyanazzal az izgalom-

mal igyekszik megmutatni Brazíliát, ahogy az elmúlt évben én hurcoltam őt körbe Magyarországon és pár európai városon.

Friss kenyér, vaj, joghurt, sonka, sajtok, tej és narancslé, gyümölcskosár, a tűzhely mellé odakészítve a tojás, a tápiókaliszt. Bőséges, túlzó választék. Volt már ilyen.

A vallás, a filozófia örök. Nina keresztény, én buddhista vagyok, a lány, akitől néhány éve megijedtem, hedonista, *ser, ser, ser*. Akkor értettem meg, hogy túlsúlyos vagyok, *ser*, amikor először ráálltam a testkompozíciót elemző mérlegre. Nem csak mér, pontoz és ítélkezik. Negyvenhárom pont, *poor*. Gyér összetételű testem van, *ser*. Fél év alatt nyolc kilót fogytam, már csak két pont hiányzott az *average* testhez, amikor megismertem a hedonista lányt. A kétórás reggeliket szerettem, a kétórás esti edzéseket ellógtam. Ha átragad rám a hedonizmus, örökre velem marad, *ser*.

Legjobban a gyümölcsök érdekelnek, a banán kisebb, a mangó teltebb, mint otthon. És van egy sima, citromsárga héjú, megnyúlt labda, ilyet még nem láttam. Nagyobb, mint a mangó, de ahogy megemelem, szinte kirepül a kezemből. Könnyű, mintha üres lenne. *Maracujá azedo*, mondja Nina, és félbevágja. Fanyar maracuja. Passiógyümölcs, a kedvencem, bár amit én ismerek, az negyedekora és sötét barnáslila. Illata összehúzza a szám, a belseje már ismerős, fekete magok a narancssárga rostban, nagyot nyelek, szeretni fogom ezeket a trópusi reggeliket. Bár ez talán még a mérsékelt égöv, valahol itt megy át a Baktérítő.

Szűk rövidnadrág, hogy a zsebe szorosan fogja a telefonom. Pénztárcát, táskát nem viszek. Átvágunk egy plázán. Szerencsére kevés az ismerős üzlet, csalódás lenne az otthoni neveket látni. Lindt, az nálunk is van, de az legalább tényleg finom. Nina büszkén sorolja a nemzetközi láncokat, amik bebuktak Brazíliában. Dunkin' Donuts, micsoda hülyeség, a fánknál ezerszer jobb édességeink vannak, majd meglátod. Hard Rock Café, az csak Belóban bukott meg, a *mineiró*knak nem kell a túlázott burger, amikor rendes steaket is ehetünk. A Starbucks most zár be negyven kávézót, a Lush pedig másodszor is kivonult az országból. Minden bezárt üzlet győzelem, megnyert csata a gyarmatosítók ellen, bosszú az elrabolt kincsekért.

Avenida Paulista, irodaházakkal szegélyezett kétszer három sávú sugárút a pénzügyi negyed szívében, hétvégére lezárják a forgalom előtt. Nedves aszfalt, pont elkerültük az esőt, az időjárás változékony, napos időnk mostvan, *estar*.

Szellős tér, eloszlik a tömeg. Szabadon cikázunk az út két oldala között,

lila, zöld, fekete kendőkön kucorgó árusok előtt gyűrűk, karkötők, bőrláncok, horgolt terítők, filmes- és zenészfigurák, David Bowie, Amy Winehouse, Ollókezű Edward,

szépiaárnyalatú festmények, üres csónak az Amazonason, a festő *indigenous* férfi, fekete kontyában madártollak, lábánál hangfal, *São Paulo funk*, mondja Nina, felénk guruló görkoris lány, zsebre dugott kézzel szorítom a telefonom, fejhallgatójából durva basszus hallatszik, ahogy elsuhan,

bolhapiac, az érmék asztalán rögtön kiszúrom a dózsás húszforintost, ki kellett volna hoznom a régi pénzeimet, a pengőket, milpengőket, itt talán még érnek valamit,

villanypózna magasában csófadtt Cheetos plüssgepárd, fekete srác kiált rá, *tá molhado, cusão?*, megáztál, seggfej?

az út közepén táncóra, háromsávnai ugráló tömeg, *axé*, segít Nina, beláthatatlan a brazil műfajok sora, *pagode, forró, sertanejo, samba, choro, bossa nova*, mennyi lehet még?

frissen préselt cukornádlé, csirkehússal töltött krumpligombóc, fűszeres olajszag, a street food asztalok körül összesűrűsödik a tömeg, zsebre teszem a kezem,

kókuszos korongok, nem neked való, mondja Nina, elfogadom a körömnyi kóstolót, émelvítő, mint az összeragadt porcukor,

a piros traverzeken álló múzeum alatt hajléktalanok, matracaik szabályos rendben, egymástól azonos távolságra, mint galambok a dróton, óráig tudnék nézelődni, de idő van, indulnunk kell a városnéző sétára.

Bármilyen rövid, a pillanat állandó, *ser*. Ez a pillanat mindig október lesz, szombat, délután fél három, tavasz. Ebben a pillanatban a Praça da República most gyülekezünk, *estar*, német backpackerek, japán üzletasszony, három argentin lány, egy nyugdíjas angol-indiai pár és mi a zöld lombok alatt, a piros pólós idegenvezető lány körül. Az utolsó otthoni hetekben hiába vártam a nyárvégi melankóliát, az általános iskola óta minden évben visszatérő levertséget. Épp a II. János Pál pápa téren vágtam át, ragyogó szeptemberi napsütés, amikor rájöttem, miért. Az én időszámításomban idén a nyár után tavasz jön.

Idegenvezetőnk elmagyarázza az ingyenes túrák szokásos szabályait, aztán figyelmeztet, csak ott fényképezzünk, ahol szól, hogy biztonságos.

Ritkán követik egymást a látványosságok, az utcán elnyúló, a lámpáknál összetömörülő harmónikaként mászkálunk toronyházzal toronyházra. Megismerjük a város történetét, az első jezsuita misszió érkezése, gyarmatosítás, császárság, köztársaság, de a hivatalos történelmi korszakok mellett kirajzolódik egy másik felosztás, arany, cukornád, kávé.

Befogadhatatlan a sok évszám, a történetek jobban megmaradnak,

hogy azért takarja védőháló a Copan, Latin-Amerika legnagyobb, ötezer lakosú társasháza homlokzatát, mert a hetvenkéthatalmú apró csempe lepotyogott darabjait nem tudják az eredetihez eléggé hasonlóval pótolni,

hogy a belváros utcáinak kétágú dobócsillagokra hasonlító, valójában a város stilizált kontúrját ábrázoló fekete-fehér mintáját tervező építésznő a hatvanas évek óta várja a jogdíját,

hogy az egykor gazdag Matarazzo-kereskedőház központjából lett városháza tetőkertje ingyenesen látogatható, de időben fel kell iratkozni, mert alkalmanként csak tizenötven mehetnek fel,

hogy a kávéültetvények munkásigénye miatt ma is itt él Japánon kívül a legtöbb japán,

és hogy itt van Németországon kívül a legtöbb német cég.

A túra a pékséget és cukrászdát is működtető bencés kolostor mellett ér véget, „akkor igazi szerzetesek, ha saját kezük munkájából élnek”, hiába próbálkozik az idegenvezető lány profin lezárni a sétát, egyre húzódik el tőle a csoport, végül ő is feladja, kibírhatatlan a hűgyszag, arrébb vonulunk elköszönni.

Jornal Nacional, esti híradó, tegnap hajnalban Rióban, egy tengerparti bárban lelőttek két orvost, egy harmadikat megsebesítettek. A nyomozók téves leszámoló-

si kísérletre gyanakszanak, a halott orvosok egyike a Rio das Pedras milícia tíz napja szabadult tagjára hasonlított: borotvált haj, szemüveg, szakáll.

Fél órával a feliratkozás előtt már kisebb tömeg ücsörög a Matarazzo-épület oldalában, a parkolásgátló betonkuglikon. Gyors létszámenlőrzés, tizenkettő, még beférünk. Mázli.

Beesett vállú nő érkezik, süt róla, hogy *gringa*. Mellénk ül, Nina beszélgetni kezd velem. Digitális nomád, menedzsmentet tanít nőknek, heti egy online képzés, meg van egy podcastja is, sajnos franciául. Három hónapot marad, nincs konkrét terve, utazgat. Megjegyzem a történetét, valami hasonló nekem is jól jöhet még fedősztorinak. Számot cserélnek, feltétlen látogasson el Belóba, tanácsolja Nina, Minas megnyerte a legbarátságosabb állam és a legvendégszeretőbb állam címét, sőt, a legjobb ételét is. Beszélgetés közben párok, családok szállingóznak, megszámlálom minket, csalódottan visszafordulnak.

Az utolsó percekben hangos pár érkezik, vidáman köszöntik a sor legelejen ülőket, puzsi, ölelés. Összehúzott szemmel figyeljük őket, ez az egyetlen esélyünk feljutni a tetőkerthbe, holnap délelőtt repülünk tovább.

Egyenruhás lány fordul be a sarkon, megáll a terelőkorlátnál, kezében felíróta. Gyorsan a fal mellé rendeződünk, érkezés szerinti sorrend, a hangos pár lazán a sor elejére lép. A lány elmagyarázza a folyamatot, névvel, fényképes igazolvánnyal iratkozhatunk fel, aztán még elmehetünk kávézni, egy óra múlva ugyanitt találkozunk. Sajnos alkalmanként csak tizenöt fő vehet részt, Nina nem bírja tovább, előbújik belőle a jogász, a sor elejére siet, apellál, *chegaram depois*, ők később jöttek, a hangos pár védekezik, dehogy, ők itt voltak, csak elmentek enni, Nina nem hagyja magát, bizonyít, láttuk, nem úgy köszöntetek egymásnak, mint akik tíz perce találkoztak legutóbb, tanúkat sorakoztat, pillanatok alatt az egész sor skandalja, *não é justo*, nem igazságos, *chegaram depois*, *chegaram depois*, a hangos pár megfutamodik, puffogva lelépnek.

Húsz év jogi karrier nem múlik el, a szakma és a foglalkozás állandó, *ser*. A szakma érthetőbb, papírod van róla, örökre a tiéd. Akkor is, ha csak azért mentél tanár szakra, mert elrontottad az írásbelit, és nem vettek fel programtervező matematikusnak, akkor is, ha egy napot sem dolgoztál a szakmában, matematika–informatika szakos tanár vagyok, *ser*. A foglalkozás változhat, de általában tartós. Különösen akkor, ha betolod az összes pénzed egy startupba, és a cég eladásakor nagyvonalúan aláírsz két évet, persze, örömmel levezényled a szakmai átadást, nem probléma. Aztán amikor öt hónappal később a barátnőd ösztöndíjat kap Spanyolországba, választanod kell, a hét hónapos kapcsolat, csórón és szabadon, vagy hatvan-hetvenórás munkahetek még másfél évig, egyedül, cserébe nem bukod el az összes pénzed. Vezető szoftvermérnök voltam, *ser*.

Az olasz márvánnyal borított csarnokban meghallgatjuk a Matarazzo-család történetét. Klasszikus múlt századi családregény, a tehetséges Francesco egy tonna disznózsírral indul útnak Olaszországból, szerencsét próbálni. Hajóbal-eset, tengerbe veszett áru, újrakezdés. Cipőpucolás, narancs- és lottószelvény-árusítás után saját kisbolt, disznófelvásárlás, és megint zsír. Hét év múlva már az akkori fővárosban, São Paulóban él, testvéreivel búzalisztet és pamutot importál az Egyesült Államokból, irodaházukat Mussolini kedvenc építészete tervezi. Halálakor ő Brazília leggazdagabb embere, cégük mindent termel, készít, épít és

gyárt, amiben pénz van, cement, papír, sör, hírlap, szappan, parfüm, gyertya, trágya, tehervagon, szög, film, munkásszállók, raktárak, természetesen saját bankjuk is van. A cégvezetést tizenkettedik fiára hagyja. Családi viszályok, hibás döntések, a modernizálás halogatása. Két generáció alatt mindent elveszítettek, az irodaházat autógyárak és bankok adták-vették, míg végül az utolsó tulajdonos adósságainak fejében megkapta a város.

A tizennegyedik emeleti, mesterséges dzsungelban végre nyugodtan fényképezhetünk. Keskeny sétány a lift gépháza körül, két oldalán több mint négyszáz növény. A pálmák, gyümölcs- és díszfák ágai, levelei, virágai és légyökerei mögött minden irányban toronyházak. Hátat fordítunk a kilátásnak, megszőkünk a nagyvárosból. Alig érünk körbe a sétányon, vezetőnk máris a lépcső felé tereli a csoportot, ennyi volt. Az egyik fán hangos énekesmadár, karcsú rigó, *bem te vi, bem te vi*, ismételteti, jó, hogy láttalak.

Tavaszi szél vizet áraszt, éneklő vékony lányhangon a magányosan, testvérek nélkül álló magyar oszlop a portugál nyelv múzeumában, a nyelvek csarnokában. Félhomály, csak a tompa narancsfényű, golyóstoll-forma oszlopok világítanak. A nyelvcsaládok tagjainak fénye összeér, összeadódik. Fülünket az oszlopra tapasztjuk, hogy jobban halljuk, minden madár társat választ, nem ilyen egyszerű ez. Talán itt rontottam el annyiszor. Félrevezet a népdal, a társ csak a képlet fele, ént is választani kell. Jó lesz-e, tetszik-e, el tudom-e fogadni azt, aki őmelléte lennék. Egy dagadt hedonista. Spanyolországban nulláról újrakezdő negyvenes, az egyetemi bulikon fiatal barátnője mellett feszengő öreg szerető.

Hát én immár kit válasszak, a népmesék hasznosabbak, utat mutatnak, szegény ember fiát külföldön várja a szerencse. Bejártam a világot Bostontól Bangkokig, pontosabban az északi féltekét, haza-hazatértem feleséget keresni, és csak most, övele értettem meg, hogy a mesék végén nem csak udvariasság a sorrend. Előbb a királylány keze, és csak utána, vele a fele királyság.

Te engemet, én tégedet, csak két napja vagyok Braziliában, nem bántottak, nem raboltak ki, de a biztonságérzetemet ellopták. Esténként az állandó éberségtől, az egész napos készenléttől kimerülten esem ágyba, annyit alszom, mint egy csecsemő. Ki leszek itt? A brazil lazaságot eltanuló, felszabadult, kíváncsi, életvidám gringó, akit otthon elképzeltem és akit Nina megérdemel, vagy egy szürkülettől napkeltéig a hálószobában bujkáló, az utcán folyton a zsebeit tapogató zsákmányállat?

Lefordítom Ninának a dalszöveget, milyen szép, mosolyog. Megnyugtató, hogy a barátnóm olyan nyelven nőtt fel, ami szerint az emberi kapcsolatok, szerelem, barátság, állandóak, *ser*. Kegyetlen, hogy a szingliség is az, bár érzésre tényleg hosszú és reménytelen, egészen addig elnyúlhat, míg egy szerda délután az esélytelenek nyugalmával jobbra húzod a szép brazil nőt, aki húsz év jogász-kodás után úgy döntött, visszamegy tanulni, és egy szemeszterre épp áthallgat az ELTE-re. Mi a legrosszabb, ami történhet?

Teljes falat betöltő képregénycímlap, Batman és Blue Beetle, a bal felső sarokban vigyorgó Joker-bélyeg, 1939. szeptember 16.,

falra szerelt, fekete rakétán rózsaszín felirat, *faça arte não faça guerra, make art, not war*,

Batman Pelét öleli, a focistán az elmaradhatatlan zöld-sárga nemzeti mez, tízes szám,

festett ufók, gombák, hullók, nonfiguratív törzsi minták,
ketrecéből kitörő gengszter-Csórike,
de főleg Batman, mindenhol Batman.

Félóra metrózás és húsz perc kóválygás, Nina időnként behúzódot egy kerítés mellé, míg ő a térképet böngészte, én őrködtem, de végül megtaláltuk a csendes, családi házias környéken eldugott Batman Alleyt, São Paulo Camden Townját, a helyi hippinegyedet. Szabadtéri graffitimúzeum és kirakodóvásár, ruhák, kézműves ékszerek, éttermek, bárók, kávézók, cd- és bakelitlemezboltok, minden sarkon más zene, színes falak, színes emberek.

Kerthelyiség, felszabadul egy olajos hordó, rámozdulunk, de szól a pincér, hogy mások régebb óta várnak, mindjárt keres nekünk is helyet. Alig nézünk körül, már jön is, fémhulladékból hegesztett robot mellett kapunk asztalt. Ki mondta, hogy a magyarok találták ki a romkocsmát?

Nina rendel, ideje kipróbálni az igazi caipirinhát, magának a klasszikus verziót kéri, kristálycukor nélkül, nekem maracujával.

A cukornádpálinka tolakodóan édes, de az alkohol hat, az első kortytól kiszalad belőlem a stressz, csak a fáradtság marad. Körülöttünk mindenki laza, jó helyen vagyunk, biztonságban vagyunk. Nyolcéves forma fiúcska áll meg az asztalunk előtt, kezében Polaroid fényképező. Nem kérünk fotót, de Nina ellátja pár tippel, hogyan pörgethetné fel az üzletet. Dicsérje meg a nőket, hogy milyen szépek, mielőtt felajánlja a fényképezést, udvaroljon nekik, utána nehezebben mondanak nemet. Komolyan veszi a kissrácot, lelkesen magyaráz, gyakoroltatja, jó nézni. Mintha két napja most látnám először. Nem kifelé figyelek, a látványosságokra, az érdekességekre és a veszélyre, nem befelé, a félelmekre, a kételyre vagy sehova, kifacsartan a zajtól, a színektől és a szüntelen figyelemtől, végre csak vagyok. Két hónapig csak telefonon láttuk egymást, reggel és este, neki reggel, amikor elindult a napja és még egyszer, nekem este, amikor véget ért az enyém, fél-órák, órák minden nap, kihagyás nélkül, most pedig mióta itt vagyok, nem beszélgettünk, csak a praktikus témák, hova megyünk, mit eszünk, az melyik része a marháának. Tökéletes házigazda, elkényeztet és kiszolgál, mint egy látogatóba jött távoli barátot, szívélyes, de hűvös kapcsolat, arra sem emlékszem, megcsókoltam, átöleltem-e a reptér óta, nem tudnék itt élni, mondja, ez a város tiszta Bangkok.

Úristen, de jó, hogy ezt mondod. Nekem is azonnal Bangkok ugrott be, csak nem mertem, nem akartam bunkó gringónak tűnni. Belo nem ilyen?

Nossa Senhora, dehogyis.

Komolyan?

Persze, ne hülyéskedj, ez a hely, ez a folyamatos stressz... Nem, Belo nem ilyen, majd meglátod.

El nem tudod képzelni, mennyire be vagyok szarva két napja, hogy ebben kell élnem.

Oi, tadinho, szegénykém, gyere ide. Kérsz még egy caipirinhát?

Isten ments, borzasztóan rossz.